

INTERVIU

Generalul Ioan Talpeș, interviu exploziv în revista SRI

'89 și urmările taifasului elefanților

Revista „Intelligence”, publicație oficială a Serviciului Român de Informații, a oferit în numărul din septembrie un amplu interviu cu Generalul Ioan Talpeș, fost șef al SIE. Considerând că interviul aduce la lumină foarte multe chestiuni interesante, îl preluăm din revista SRI, publicându-l în serial, cu mulțumirile cuvenite redacției „Intelligence” și, bineînțeles, cu acceptul Prof. Univ. Dr. Ioan Talpeș.

Flavius Predescu: Domnule general, în primul rând, ne bucurăm să fim astăzi oaspeții dumneavoastră și aș vrea să încep cu o întrebare pe cât de simplă, pe atât de directă: ce vă definește ca om?

Ioan Talpeș: Nu e deloc simplu să răspunzi la o astfel de întrebare. Îmi place să cred că, în primul rând, omenia mă definește. Vin dintr-o lume a valorilor simple, fundamentale. Am fost crescut în mediul rural, într-o comunitate mândră de condiția ei, în care credința, onestitatea, munca și respectul erau chiar principiile fundamentale ale existenței. Într-o astfel de atmosferă intimă, a sufletului, cred că vă dați seama că mi-a fost foarte ușor la școală, inclusiv la facultate, să mă exprim pe baza unor criterii cărora sper că le voi rămâne dedicat până la capăt. Educat la școala sufletului și în spiritul marilor romantici și clasici, am avut șansa de a-mi asuma condiția de cetățean al unei patrii care trebuie slujită, care trebuie apărată și care, la rândul ei, în mod natural,

își are influența benefică asupra condiției cetățenilor săi.

Nu mi-am imaginat niciodată că am dreptul la o individualitate totală, dincolo de condiția cetățeanului într-un stat de drept, dar, dacă am beneficiat de condițiile puține, limitate, așa cum au fost ale statului din perioada copilăriei mele, m-am considerat și eu dator să fac ceva în folosul comunității în expresia sa majoră, numită patrie.

F.P.: Știm că ați avut o carieră foarte bogată și aș vrea să vă întreb dacă în suflet v-au rămas câteva lucruri foarte importante din cariera dumneavoastră și care ar fi acelea?

I.T.: Este puțin forțat a spune „ați avut o carieră foarte bogată” și vă spun și de ce. Niciodată nu mi-am propus să am o carieră. Mi-am dorit doar să ajung un profesionist redevabil, un istoric cu drept la propria exprimare. După ce am fost un elev al tuturor speranțelor și rătăcirilor, am reușit, trecând și prin experiența „trupețului” con-

damnat să-și ispășească incapacitatea de a se acomoda la condiția de student al Institutului Superior de Marină de la Constanța, să găsească calea compromisului cu „nevoia de a fi în rând cu ceilalți”. Astfel, am reușit să devin după terminarea stagiului militar, purtător al unei experiențe disciplinare redevabile – student al Universității Babeș-Bolyai din Cluj. Am avut, ca student, șansa unei atmosfere extraordinare, deschisă tuturor speranțelor timpului și, cu precădere, a aceleia de a învăța! În anul patru, fiind decis să mă specializez în „istorie contemporană”, m-am transferat la Universitatea București unde am cunoscut o atmosferă aproape similară celei de la Cluj, fără a-i atinge „acutele” în planul stărilor sufletești.

Pentru că s-au spus atâtea despre aterizarea mea la Universitatea București în anul patru, cum că aș fi venit de la „Băneasa”, este îndeajuns să-i invoc pe foștii mei colegi de la Cluj, unii ajunși acum distinși